

М. Неволинъ

Катъ странникъ прѣдъ затворени врати
 Стояхъ азъ чуждъ на всички земни радости,—
 И дойде ти, когато есеньта
 Облѣхна съ пустошъ скръбнитѣ ми младости.

И—чужденецъ—подъ родното небе
 Ти стана мое щастие въ пустинитѣ,
 И твоя тихъ подслонъ за менъ бѣ
 Катъ оазисъ цвѣтущъ за бедуинитѣ.

Но сепнатъ въ кратковрѣмения сънъ
 Чета печална повѣстъ въ твоитѣ зѣници,—
 Ржка желѣзна чака ме отвънъ—
 На нечия гологота ний сме плѣнници.

И обкръженъ отъ хилядна тълпа,
 Очаквамъ, сѣкашъ, моето разпятие,—
 Да можехъ непробудно да заспа
 И да угасна въ твоитѣ обятия!...

Петко Волень

АЗЪ СЪМЪ

Азъ съмъ моренъ пѣтникъ
 Изъ далеченъ край,
 Мойта черна орисъ—
 Никой я не знай.

Тръгнахъ въ утринъ ранна
 Съ грѣйнала мечта,
 На любовъ звѣтна
 Маминъ отъ рѣчтыта.

Буря ме прѣсрѣщна
 Въ първи още день,
 Снѣжни прѣспи вдигна
 Прѣдъ погледъ смутенъ.

Слънце не ми прати
 Свѣтли си лъчи,
 Плащъ мъглявъ прѣбули
 Пѣтъ ми отъ очи.